

Двама предполагаеми убийци.
Две напълно еднакви истории.
Кой лъже?

ЖИТ
ТРИПЪР

ДЖЕЙМС ДЕЛАРГИ

СН[®]
СОФТПРЕС

1

Дробовете му горяха, сякаш не вдишваше кислород, а задушавашката червена пепел, която се вдигаше при всяка стъпка. Стъпки, които не водеха доникъде. *Наистина* се намираще насред нищото. Това поне му беше ясно. Но дори насред нищото светът го стискаше за гърлото, а ниските клони се протягаха да си откъснат парче от плътта му, да го приветстват с добре дошъл за вечни времена.

Измъкна се на косъм. Но се измъкна. Сега бягството му беше на живот и смърт. Повърхностна фраза, която за пръв път изпитваше на свой гръб. Не се чувстваше жив. Никак даже. Смазващият страх да не го заловят поглъщаше всичко, беше се съсредоточил единствено върху всяка следваща стъпка, върху изкачването по скалите и прокрадването между дърветата. Чувстваше се като животно, принижено до базови инстинкти за оцеляване, и всичко около него беше просто опасно или безопасно.

Безмилостното слънце протягаше дългите си пръсти между клоните, опичаше всичко, което докопаше, и хвърляше шарена сянка върху голата земя, но не предлагаше светла пътека към свободата. Наоколо имаше само скали, дървета и още шибани скали и той нямаше никаква представа дали се движи по посока на цивилизацията, или пътя още по-навътре в дивата пустош.

След поредната опечена от слънцето скала прасците му се напрягнаха, сякаш все още влачеше оковите. Студените ръждясали вериги, които мислеше, че ще носи, докато онази откачалка не реши да го убие. Не можеше да спре.

Въпреки болката, умората и мъчителната липса на въздух в дробовете той просто не можеше да спре. Да спре значеше да се прости с живота.

В далечината между дърветата забеляза пролука. Надяваше се това да е крайт на ада, границата, където ще намери шосе, ферма, черен път – каквато и да било следа от реалния свят. Напълни дробовете си с въздух и се втурна към светлината. Докато тичаше, кракът му пресрещна камък, който може би стоеше забит тук столетия наред, необезпокояван от никого. Загуби равновесие и протегна ръце напред, но хвана единствено въздух. Рамото му се удари в ствола на дърво, което се разклати, но си остана непокътнато. По някакъв странен начин той също.

Горският пояс се разкъса. Слънчевата светлина го заслепи, а мечтите му да попадне в цивилизацията бяха разбити. Намираще се на сред малко сечище, където имаше пет-шест ясно очертани парчета земя с рохка пръст. Правоъгълни участъци, които приличаха на... гробове. Знаеше, че ако не се изправи веднага, ще се озове в такъв.

Надигна се с мъка. Болеше го цялото тяло. Дрехите му бяха подгизнали от пот. Заобиколи малкото гробище и пак навлезе в пейзаж, където преобладаваха дървета и камъни. Сякаш се въртеше в кръг.

Теренът отново стана полегат и краката заедно с дробовете му възроптаха срещу тази неправда. Бледосиньото безоблачно небе проблясваше в далечината и очертаваше върха на хълм – удобна точка, която да му послужи за ориентир.

Потисна недоволството на краката и дробовете си, но това му попречи да забележи корена, който стърчеше от пръстта. Препъна се и се просна – нямаше рохка почва, която да омекоти удара – върху твърдата, опечена от слънцето земя, покрита обилно с пепел. Преглътна воя от болка, уплашен до смърт да не разкрие местоположението си, но ехото от неговия стон му се присмя, а твърдата земя някак го усили и заглуши цвърченето на птиците, насекомите и звуците на потенциалния му убиец.

Горският пояс пристигна и появата му донесе още тревога. Нямаше удобна точка за ориентир, а почти отвесен триметров наклон. Бърз паникьосан поглед наляво и надясно потвърди, че не съществува безопасен път надолу.

Не му остана време да търси алтернативен маршрут. Удариха го в гърба и той тежко се строполи на земята. Точно когато се завъртя, нечии кокалчета се стовариха върху лявата му буза. Косвен удар, но достатъчен, за да го накара да мигне за част от секундата. Сви юмрук и мощно замахна в ответна атака. Улучи нещо твърдо, може би рамо. Нападателят му отвърна, като заби остроото си коляно в бедрения му мускул. Болката го накара да отвори очи, но зрението му бе замъглено. Хаотично и без особена координация той на свой ред отвърна със серия отчаяни юмручни удари. Някои намериха мишена, други – само въздух. Но в замяна на своите получаваше двойно повече, много по-точни, по главата, по шията, монотонни и плътни удари, които завихриха пред очите му калейдоскоп от диаманти без стойност. Невидима ръка го дръпна за косата и главата му се стовари върху земя, лишена от мекота и състрадание. Мракът заби нокти в мозъка му и заплаши да го изключи завинаги. Ако сега изгубеше съзнание, беше обречен. Протегна ръце към смътното очертание над себе си. Вкопчи се в своя напада тел, извъртя се на една страна и се опита да се надигне. Но очакванията му да открие твърда земя увиснаха във въздуха. Търкаляше се и не спираше. Изпадна в безтегловност, сякаш ударите по главата бяха направили мозъка му неподвластен на гравитацията. Последва неопишуемо усещане за блаженство. Това беше краят. Той преминаваше в неznайното отвъдно и връщане назад нямаше.

Ала приземяването обърна нещата.

Твърдата земя изкара въздуха от тялото му. Сякаш душата му отлетя. Той отвори очи и се вгледа в грубия сивокафяв хребет високо горе и в леката бледосиня мъгла над него. После кафявото, сивото и синьото потънаха в мрак и той изгуби съзнание.

2

Град Уилбрук бе домът на Чандлър Дженкинс. През целия му живот. Всичките трийсет и две дълги, сухи години, прекарани на далечното плато Пилбара във вътрешността на Западна Австралия – огромно земно пространство, за което се смята, че е на два и половина милиарда години и че някога е било част от древния континент Ур. Понякога Чандлър вярваше, че тези древни атоми са се просмукали в костите му и са го състарили преждевременно. Медночервената пепел – огнен пласт върху земя, съсухрена почти до смърт – действаше така на мнозина.

Градът беше скална издатина на стотина километра от най-близкото обитаемо място – Портман – и беше свързан с път, който се простираше в далечината като извита драконова опашка. Самият Уилбрук не беше стар дори по австралийските стандарти – официално беше признат в края на XIX век и беше кръстен на известен златотърсач от Олбани, който напуснал тучната зеленина на южния винен регион, за да ровичка из тукашната пръст в търсене на богатство. И го намерил. Тлъсто златно находище. Едрите късове стърчали от пръстта като бонбони маршмелоу в детска купичка със зърнена закуска. Някои били толкова тежки, че трябвало да се вадят с две ръце. Новината се разчула и скоро изникнали бараките – дървени постройки, които съществували напук на разума и гравитацията. След бараките дошли търговските обекти: барове, кръчми, бардаци. Поне по два от всеки. Населението се увеличавало лавинообразно. Хиляди прииждали, зажаждали за богатства. Вестникарските

статии провъзгласили района за място, където мечтите се сбъдват. Но мечтата бързо угаснала, находището се стопило до дребни люспи, уловени в ръждясалите златарски корита. Ала хората продължавали да прииждат и отчаяно промивали камъни и пръст в потоците, преди да удавят мъката си с уиски и жени, за които не можели да платят. Паралелно с дълговете растяло и напрежението.

В резултат на това гръмнало буре с барут в една лятна нощ, когато десетима мъже влезли в престрелка на главната улица. Единственият оцелял, Томатоу Том Кели, предал богу дух на другия ден от спукана артерия в рамото. Докато насилието растяло, перспективите за забогатяване намалявали. Лекарите, адвокатите и търговците първи поели към поредното огнище на златната треска, а от петте хиляди души население в някога процъфтяващия град останали едва една пета, обслужвани от няколко заведения, които продължили да работят. Нищо не действало по-добре на бизнеса от отчаянието.

Когато златото свършило, семействата били принудени да търсят оскъдна прехрана в земята – така сурова към тях, както и към животните, които се опитвали да отглеждат. Това продължило почти четири десетилетия, а градът изнемогвал. После под разранената земя открили желязна руда и син азбест. Започнала нова треска, минните корпорации купували огромни парцели на неустоймо добри цени. Последвал бърз растеж и се появили първите тухлени постройки. Както и по-рано, добивът рязко спаднал, а компаниите – без угризения и сантименталности – преместили дейността си на няколко часа разстояние по пътя към Портман, подобно на змия, която сменя кожата си и зарязва ненужната след себе си.

Чандлър и семейството му живееха в тази празна обвивка и въпреки недостатъците ѝ той се гордееше с града. Със своя град. Беше старши сержант и на практика шериф на градчето, което сякаш бе запазило образа си от началото на XIX век. Широката главна улица се гордееше с асфалта си, затрупал някогашната корава пръст, и блестеше почти до бяло на яркото слънце, а бетонният остров в центъра осигуряваше ненужно спокойствие от оскъдното автомобилно

движение. Пъстроцветни чардаци, надвиснали над тротоарите, предлагаха заслон поне от слънцето, ако не от безмилостната жега – изящно изработените им метални подпори бяха непокътнати от столетие, като последни бастиони на отдавна отминало време.

Чандлър паркира до малката бетонна постройка, в която се помещаваше полицейското управление, и хвърли поглед в огледалото. Все по-окръгленото лице, което се виждаше в него, принадлежеше на привлекателен мъж, неумолимо приближаващ трийсет и петата си годишнина. Лице, което се бореше с късните нощи и живота на самотен родител. Русата му коса губеше обем, но не и територия – поне засега. Светлият ѝ цвят, в добавка към свежия слънчев загар, му придаваше вид на застаряващ сърфист, макар че нищо не би могло да бъде по-далеч от истината. Чандлър се стараеше да не припарва до морето. На сушата поне можеше да види заплахата, която застрашаваше да го убие.

Бил Ашкрофт, предишният старши сержант, се бе пенсиониран миналия юни и Чандлър временно пое управлението. Не че петимата полицейски служители имаха кой знае каква работа – редки случаи на пътни нарушения, битови конфликти или сбивания в някоя от трите кръчми в града, които не се конкурираха помежду си, а радушно приемаха клиентите с временна забрана за достъп до останалите две. Въпреки това квотата на управлението бе петима души и западноавстралийската полиция се бореше да запази целия състав, защото се боеше, че ако изгуби един, останалите ще паднат след него като в игра на домино.

Щом влезе, най-новият служител, Ник Кирякос, беше заел поста си на регистратурата, където щеше да работи, докато Чандлър не се увереше, че хлапето е способно да изпълнява служебния си дълг. Не му се рискуваше да изпраща на улицата въоръжен двайсетгодишен мъж, макар Ник да бе доказал, че е умен и почтителен младеж, изпълнен с удивление, с желание да угоди, с желание да учи и с желание да демонстрира обширните си и смущаващи познания.

Таня, старши полицай и негов пряк заместник, вече седеше на бюрото си. Тя никога не закъсняваше и беше